

[Lysholt. Hansen.]

år, vi nu går ind i fra 1. april, for hvilket de har planlagt deres økonomi, har chance for at skaffe sig dækning.

Jeg må måske også have lov til fra spareplanen lige at nævne, at regeringen har måttet opgive sin tanke om de 65 mill. kr.s besparelse på medicinen. Jeg sagde allerede under førstebehandlingen, tror jeg, at det var meget, meget letsindigt, at regeringen på et finanslovsforslag, den fremsætter her, siger, at vi skal opnå 65 mill. kr.s besparelse på medicinen, og så nedsætter et udvalg, til hvilket man siger: I skal nå dette mål, uanset om det er saglig rigtigt eller saglig forkert. Jeg er taknemlig for, at man nu har trukket forslaget tilbage, fordi det udvalg, der har arbejdet, siger, at det kan ikke lade sig gøre at ændre i bestemmelser som disse tilskudsbestemmelser for medicin på så kort tid. Det vil kræve et grundigt og fyldigt udvalgsarbejde at ændre på disse regler. Det har altså betydet, at 65 mill. kr. af besparelserne er gået fløjten. Det hilser vi med stor glæde og er glade for, at forslaget om nedskæring på dette punkt er trukket tilbage.

Vi stemmer imod regeringens ændringsforslag nr. 312 om en ændret tekstanmærkning vedrørende fastsættelse af diæter for folk, der gør samfundet en tjeneste ved at deltage i møder herovre. Regeringens forslag betyder, at de, der fra provinsen skal rejse herover for at deltage i møder, enten til hjælp for ministerier eller til hjælp for andre, altså private mennesker, i virkeligheden nu får det beløb, som i forvejen var meget spartansk, sat ned med 5 kr. for et sådant ophold i København. Jeg ved godt, at det skyldes ikke ond vilje fra ministerens side, men det, der sker, er, at de 10 kr.s mødediæt, som vi vist har haft siden Metusalems dage, ophæves. Reelt bevirker ophævelsen af denne mødediæt, når man ikke vil ændre satserne for opholdspenge, at folk, der skal gøre staten og samfundet en tjeneste uden at få noget for det i øvrigt, oven i købet kommer til at betale for at hjælpe samfundet på denne måde. Det kan vi ikke anse for rigtigt.

Jeg skal dernæst gå over til at gøre nogle enkelte bemærkninger af mere generel økonomisk karakter.

Vi har nu set et finanslovsforslag, der byder på et kasseoverskud på 3,1 milliard kr.

godt og vel mod et oprindeligt budgetteret kasseoverskud på 3,5 milliard kr. Og vi har set en regering, der nu igennem en årrække har ført en meget stram finanspolitik. Jeg kan ikke lade være med at sige, at for landets skyld og for borgernes skyld er det på denne baggrund synd, når et af de mest regeringsvenlige dagblade, B.T., den 11. marts i år, altså på et tidspunkt, hvor regeringens valgperiode er ved at løbe ud, i sin daglige artikel fra børsen karakteriserede landets økonomiske situation således:

„Hvis børsen fortsat lever op til sit ry som foruddiskonterende faktor, så er det meget mørke udsigter, der tegner sig for fremtiden. Bortset fra depressionen under 1930erne har aktiekurserne aldrig været så lave, som det er tilfældet på nuværende tidspunkt. Dette til trods raslede aktiekurserne yderligere ned på onsdagsbørsen. Markedet er totalt blottet for private købere, og større udbud kan kun placeres ved fortsatte kursfald, der nærmer sig det katastrofale.“

Tja, det var altså bedømmelsen på børsen af økonomerne den 11. marts. Nogle få dage efter aflagde Brask Thomsen en beretning i sin finansbank og sagde med et lille kort citat:

„1971 bliver firmakrakkenes år. Mange foretagender vil komme i vanskeligheder, og vi har sikkert kun set begyndelsen på en udvikling, der er i gang“.

Sådan kunne jeg have fortsat til glæde for ministeren, men det skal jeg lade være med.

Det er naturligvis beklageligt og ubehageligt for den borgerlige regering, at resultaterne af 3 års virksomhed er blevet et sådant omdømme i erhvervene og pengekrede, som jeg her har nævnt, men jeg vil bare sige, at det er endnu mere ubehageligt for den befolkning, der forgæves har måttet betale skatter og afgifter af en størrelse, som jeg godt kan sige at selv vore politiske modstandere, når de i den sidste valgkamp var ude på det alleryderste overdrev, ikke kunne drømme om at true befolkningen med, hvis socialdemokratiet fik lov til at fortsætte med at regere.

Ingen havde vist fantasi til i sidste valgkamp at forestille sig, at den nuværende regering ville komme til at opkræve mere end halvdelen af befolkningens samlede indtjening i skatter og afgifter. Denne situation